א א מיי ס"ל מסלסמ

מסורת הש"ם

א) עליות פייל מיית, ב) שם מומא עטב בן ולפמו ט: נדיים פ"ד מ"כן, ד) שכם מכן כן לם המנו ווסס מענירון: שם קני., ו) וועי במום" לקמן לא: ד"ה ונפחת ופיפתות מכן דיים סמסג t) שכם קנו: [ושינן, त) हर्दाया हा, वा) (उट), ל הלקתן מגן ל) הלפכיני שם מס בטילן, ל) הלפכיני שם érads, as ségra éss, () נעירוניו ווא מ) ווער שלמומן, ע) (דף על, מד"ה

גליון הש"ם מתנ" ובה"א לא ישחוש. מיין בר"ן פרק ייש דעבת (1): 97

> לעזי רש״י פיליא. יעה.

מוסף רש"י שאור בכזית. לענין כל יראה יכל ימנא פונה מגביהין. כידים מעל השלחן, עצמות קשון שחיון לכלב, יהליתין, של מגחים, דלית להו לניים מוקנה, ובית הלל אומרים מסלק את atro, dei id rotai הקליפין בידים, כרבי אין לצו. אין אנו סומכין על משנחינו כמום שהיא בנויה, אלא מוקלפת שיקתה וכ"ש כרי יהודה התלושין ומיהו סחמן לאו למאכל בהמה היימי אלא מוקלץ הן לבהמה דמחכל לדם הן שם שנה א ואת תנבלה. שהתנכלה היום וכין השמשות היתה עומדה לאדם, ואפייה

ביצה לה ההכל. כי כיום. כגמרה מפרש טעמה: שחור בכוים. משום דהני חלם מילי הוו מקולי בים שמחי ומחומרי בית

הלל גבי יו"ט סנא להו גבי הדדי. ובגמראי מסרש טעמייהו: בככוסבה. ממרה: יחפור בדקר. פיל"ת בלע"ז: ומודים שאם שחט כו". ביותו ועוד דאמריטן (לקתן ל:) מותר שמן שבנר רבי יהודה אוקר וחיינו

> נעון מנעוד יום: פאסר כירה מוכן בות. בנמרחי בעי מתי קחמר: בכל' העומדם לאכילה. שאינה מוקצת: אוכלא דאפרת. אוכל שנפרד, וחבירו סכמנחות חבורי אוכלין כמאן דמפרחי דמו וכן בשחיטת מולין (דף ענ.): לים למו מוקלם. דדלמא כר׳ שמעון סבירא להו דאמר נפרק [כירה] (שנת דף מר.) מומר השמן שכנר ושכקערה חשור יו (דברי רבי יהודה) ור"ש ממיר: **קא סלקא דעמין.** להכי פרכיט מאי טעמייהו דבית שמתי דקה שלקה דעתין דהפי לכי שמעון דשרי בנווקלה בנולד אסיר דאינו במוקנה סכירא ליה לא מקני איניש מדעמיה מידי דחזי ליה אכל טולד לא הוה ידע דנהוי דעמיה עלויה: ומי אמר רב נחמן הכי. דבית הלל כר' יהודה: מגביהין. בשבת מעל השלחו עלמות שאינו רחוין לחכילה וקליפי חגווים ולח חיישים למוקלה: וכים כלל אומרים. אין מטלטלין איתן נידים שמוקלה הן: אלא משלק העכלא. שיש תורת כלי עליה ומנערה: ואמר רב נחמן אנו אין לנו. כשיטת משנה זו לפי שמוחלפת שיעתה אלא כך שמעתי מרכותינו דכית שמחי כר' יהודה יתחמרי וכית הלל כרכי שמעון: מחסכין דלושין. תלושין לפני הבהמה ולה אמרינן טרהה דלהו לורך הוא: ואם הנבילה לפני הכלבים. ואע"ם שנתנכלה כשבת דבין השמשות לא הימה עומדת לאכילה כלכים אפילו הכי שרי דלית לן מוקלה נשבת. הלכך מגביהין מעל השלחן דמיירי בשכם מותים לצית הלל דנימרו כר' שמעון כי היכי דלח תקשי הלכתח אהלכתא דקיימא לן הלכה כסמם משנה ש וקיימא (לון הלכה ככית הללם: אבל גבי יום עוב. דאשכתן

יהודה:

כרני

רני

כדמפרם טעמל נגמים כשים לו דקר

שנולדה ביום מוכ בית שמאי אומרים תאכל ובית הלל אומרים "לא תאכל בית שמאי אומרים ישאור בכזית וחמץ בככותבת ובית הלל אומרים יזה וזה בכזית יהשוחט היה ועוף ביום מוב כית שמאי אומרים יחפור בדקר ויכסה יובית הלל אומרים ילא ישחום אלא אם כן היה לו עפר מוכן מבעוד יום ומודים שאם שחם שיחפור ויכסה שאפר כירה מוכן הוא: במאי עסקינן אילימא בתרנגולת העומדת לאכילה מאי טעמייהו דבית הלל אוכלא דאפרת הוא אלא בתרנגולת העומדת לגדל ביצים מאי שעמייהו דבית שמאי מוקצה היא ומאי קושיא דלמא בית שמאי לית להו מוקצה קא סלקא דעתין אפילו מאן רשרי במוקצה בנולד אסר מאי מעמייהו דבית שמאי אמר רב נחמן לעולם בתרנגולת העומדת לגדל ביצים יוראית ליה מוקצה אית ליה נולד ודלית ליה מוקצה לית ליה נולד בית שמאי כר' שמעון ובית הלל כר' יהודה ומי אמר רב נחמן הכי והתנן כית שמאי אומרים יימגביהין מעל השלחן עצמות וקליפין ובית הלל אומרים מסלק את המכלא כולה ומנערה ואמר רב נחמן אני אין לנו אלא בית שמאי כרבי יהודה ובית הלל כר"ש אמר לך רב נחמן גבי שבת יידסתם לן תנא כרבי שמעון דתנן ייימחתכין את הדלועין לפני הבהמה יואת הנבלה לפני הכלבים מוקים לה לבית הלל כרכי שמעון אכל

ביצה שנולדה בי"ם בש"א תאבל ובה"א לא תאבל. וח"מ חמסי לא הנא אוסרין ומתירין וכי תימא אוסרין משמע שאסור לעולם זה אינו דאמריען לקמן (דף ז.) אפרום שנולד בי"ט אסור והיינו

דוקם בחותו יום וים לומר דחי הוה מני אוסרין וממירין היימי אומר שמה שמתירין הכילה היינו לטלטל אכל באכילה אסורה והכי אמרינן (לקתן דף כה) גפי וכרי אחד שהביא דגים לפני רבן גמליאל ואמר מוחרים הם אלא שאין רצוני לקבל הימנו ומסיק מתי מוחרים לטלטל אכל במכילה מסורים ומם תממר לבית הלל דאמרי לא תאכל אכל לטלטל שרי והא קייל (לקמן ה) דאף לטלטל אסור לכן פירש ר"י דנקט כי האי לישוא דסמם בינה לאכילה קיימא עוד יש לומר דנקט לבית שמאי מאכל משום דמשמע אכילה וטלטול דאין אכילה בלא טלטול ובים כלל אסרי אף בטלטול אלא אגב דנקטי ב"ש

תאכל נקטי אינהו לא תאכל: שאור בברת. לה שייך הכה מידי אלא מייתי כאן חלת

מילי גבי יום טוב דבים הלל לחומרא וב"ש לקולה:

אובלא ראפרת הוא. פיכוש אוכל הנפרד מן האוכל הוא דהבילה שטלדה נפרדה היא מן המרנגולת ואי בטי שחיט לה ואכיל כל שכגוה: דלכא בית שמאי לית להו מוקצה. תימה כמתני' קאמר בהדיא דבים שמאי אים להו מוקלה דקתני (לקתן דף י) לא יטול אלא אם כן נענע מבעוד יום דים לומר דמוקצה דבעלי חיים חמיר טפי ומוקלה ביותר והמם הוא דאית ליה מוקצה כרסוינא ר"ש דאע"ג דלים ליה מוקלה חים ליה (שבת דף מה.) גבי גרוגרת ולמוקים דאתקלאי טפי: כא פולקא דעתין ראפי' מאן דשרי מוקצה כנולד אסיר. דלה מקלי איניש מאי דחוי ליה אבל בנולד לא הוה ידע מאממול ומימה דהא רבי שמעון דשרי במוקלה שרי בנולד כדאמרינן בשבת (דף בט.) רבי

יהודה אומר אין מסיקין בשברי כלים

ור"ש מחיר אע"ג דהוי נולד וי"ל דלא למנו דמי דבאי נולד דהכא היי נולד טפי שמתחילה לא היה בעולם אבל החם הכלי היה בעולם רק שנשבר וכן משמע נמי בעירובין ,דף מה: ושם) מים בעיבה מיבלע בליעי ופריך כל שכן דהוי כולד ואפור ומחי פריך ודלמה ההוח כר' שמעון דהה רבי שמעון מחיר בטלד אלא ודאי היינו טעמא כדפרושית דכיון דבליטי לא היי כלל בעולם ואפי׳ ר' שמעון מודה דהאי נולד אסור:

מבברידין מעל השלחן עצמות וקלישין. פיים שעייג דחץ רחוץ לא למחכל אדם ולא למחכל בהתה ולא נהירא דהא איכא בקיפא ושער של תפונין ושער של עדשים מפני שהן רחיין למחכל בהמה לכך נ"ל שהם רחיים למחכל בהמה כגון עלמוח רכים וקליפי מפומים ובית הלל סברי כיון דלא חזי למאכל אדם לאש: וברא חדד אומרים מסדק את המבדא ומבערה. מימה והלא היא בסים לדבר האסור דהא לא שכח הואיל והניחם שם מדעתו ויש לותר דלסירוש רבינו מם ניחא דסירש במסכח שבמשי דלא הוי בסיס לדבר האסור אלא כשדעתו להניחם שם כל היום אי נמי כיון דהוו שם אוכלין הוה ליה בסיס לדבר האסור ולדבר המוחר ושרי כדמוכה פרק נוטל (שם דף קמב.) ועוד דאין זה מניה בכוונה דהא אינו הושש היכן יפלו: ו"חנן מחחבין את הדדועין לפני חבחמה ואת בו". וא"מ היכי דמי אי בדלועין שהיו מחוברין בין השמשות בהא ודאי מודה ר' שמעון גורה שתא יעלה ויחלוש וי"ל דמיירי בפלושין ופלקא דעתך דאסור דמשום להו אוכלין לפי שהן קשין והחתוך מרכך אותם: ואת הובלה כו'. אנו לריכין לפרש שנסוכלה כשבת ומכל מהום תני להו בהדי הדדי דאע"ג דבדלושין לא הוי טעמא משום מוקלה כמו בנכלה משום דבשניהם שייך לשון מחמכין:

733

לאיק עה טושיים איים סיי מפת פעיף א: ב ב מיד פדה מחלפות ממן ומלה הלכה כ מרשיים לייה סי' ממנ מעיף זו

ג ב תרי פייג מחלפת ייש סלי א סמג לארן עם טוש"ם איים כרי פנה סעיף

ד ד מיי פכין ממלפת שבח הלכה נוז שמג לאוין פה טוטיע איה סיי כח פעיף כו

לל ה מייי פקיים מקלי שנת סלנה יה פנוג שם שישים חייו מיי שמי

קעיף ו: דר מיין שם פוס"ע פס מעיף זו:

רבינו חננאל

אתחיל מסכת ביצה

בעורת גדול חעיצה.

פוצה שנולדה פיום טוב.

בית שמאי אומרים תאכל,

נבית הלל אומרים לא

תאכל. אוכלא דאיפרת

וקואן, פירוש כגון אוכל

שנפרל אבר כאבר.

מוקצח. (פירי) כל דבר

שאינו מוכן נקרא מוקצה.

גולה. פירוש כל דבר שלא

מיה מאחמול וואעשה

חייום נקרא נולד. אוקמה

רב נחמן למתניי בתרנגולת

העומרת לגדל כיצים.

וב"ש כרי שטעון דלית

ליה מוקצה. וב"ה כר'

יהודה דאית ליה מוקצה.

ואקשונו ומי אמר רב

נחמן ביש כרי שמעון

נביה כרי יהודה, ומא

דתנן בפרק נוטל אדם

את כנו, כ"ה אומרים

מגביהין מעל השלות

עצמות וקליפין ומש״א

מסלק אה המכלא כדי.

ן ל"א: ומנערה. לאמר רב

נחמן אנו אין לנו אלא

בית שמאי כדי יהודה

ובית הלל כר׳ שמעון:

ופרקינן בתר מתמא אזלינן, בשבת הסתם לין

ליה מוקצה, וקר"ל בוותיה

בהילכתא כסתמא ונ״א:

דהאי מהמאן, אוקימנא

לב"ה כווחיה, משום

רקיייל הילכתא כסתם (משנה), כי מיכי דלא

מקשי חילכחא אהילכחא.

איפכא שמעינו